

Af *Kristine Heltberg* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Følger ministeren udviklingen vedrørende planerne for bebyggelsen af „Københavns havnefront“?“

(Spm. nr. 15).

Skriftlig begrundelse.

Efter forlydender i pressen skulle der foreligge planer om, at man vil nedrive den udbrændte pakhushbygning i Strandgade, til trods for at den er fredet, og om i stedet at opføre store kontorbygninger. Et byggeri af denne art ville ikke blot medføre et øget og ødelæggende trafikpres, men først og fremmest ødelægge et af de mest særprægede og værdifulde københavnske miljøer. Det ville være ønskeligt, om ministeren agtede at gribe ind for at modvirke en sådan udvikling.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiassen*): Både i mit nuværende arbejde som indlånt i Assistenthuset, som er bygget af den samme arkitekt, Philip de Lange, som har opført kompagniet ude i Strandgade, og i øvrigt som københavner må jeg sige, at jeg følger med den største interesse udviklingen på Christianshavn.

Strandgade er med sine pakhuse og smukke købmandsgårde noget helt centralt i det bevaringsarbejde, som i en årrække er udført af det særlige bygnings- og nationalmuseum i tæt kontakt med Københavns kommune. Det er et arbejde, som også støttes af statens bygningsfredningsfond og mange private kræfter, og som har medvirket til, at der er sket et sanerings- og restaureringsplanarbejde for store dele af Christianshavn.

I Strandgade, der med sine 13 fredede bygninger er et af de mest betydningsfulde københavnske miljøer, er det altså, at Philip de Lange i 1738 opførte et hovedsæde for det gamle asiatiske kompagni. Det gik for kompagniet — og det er altså sådan ligesom lidt historisk baggrundsmateriale — så økonomisk udmærket, at man i 1781 kunne opføre et pakhus som pendant og kopi af selve palæet. Man havde dermed ud fra barokkens arkitektoniske krav om symmetri gjort en virkelig indsats for ikke at skæmme nabobygningen, det oprindelige palæ, og det

er nok værd at hæfte sig ved. Hele anlægget viser den forståelse for udformningen af gadebilledet og miljøet, som man nok må erkende at det siden hen en gang imellem har skortet meget på.

Det er dette som palæ smukt maskerede pakhus, der brændte i 1970 og siden har stået i brandhærgen stand, man nu diskuterer, medens man har ventet på forslag om en fremtidig udnyttelse af det samlede areal.

Vi har hørt boligministeren redegøre for mulighederne for en benyttelse af de fredede bygninger, og jeg tror, jeg kan glæde både spørgeren og andre med, at husene, også det brandskadede pakhus, er A-fredede, men dette umuliggør ikke en indretning af bygningerne til et nutidigt formål. Det særlige bygnings- og administrationslovens bestemmelse, hvor således udtalt, at der ikke vil blive stillet krav om, at det brandskadede pakhus retableres som pakhus. Huset vil kunne indrettes så funktionelt som muligt kun med den ydre ramme som dispositionsbegrænsning; til gengæld — og dette vil jeg meget stærkt understrege — kan dette princip ikke fraviges. For havnefronten som helhed vil de fredede pakhuse sammen med de øvrige fredede eller bevarelsesværdige huse sikre ikke alene de bygningsmæssige værdier, men også den variation i det arkitektoniske billede, som vi alle er interesseret i.

Det er praksis i Københavns kommune, at bygnings- og kulturministeriet gøres bekendt med byplanmæssige dispositioner i områder af bevarelsesmæssig interesse, og selv om jeg går ud fra, at udviklingen vil forløbe i harmoni med bevaringsinteresserne, er det klart, at jeg vil følge denne udvikling meget nøje.

Kristine Heltberg: Jeg vil gerne takke kulturministeren for det meget positive svar, som helt svarer til, hvad jeg havde forventet. Når spørgsmålet er blevet stillet til netop ministeren for kulturelle anliggender, er det, fordi ministeren ved forskellige lejligheder har givet udtryk for synspunkter, som jeg mener her har fundet et yderligere udtryk, altså synspunkter, der går ind for bevarelse af værdifulde miljøer og alt det, der betyder så meget i dagligdagen både for befolkningen i København og for